

LA RIUADA DEL 1962

El terme de Terrassa és solcat per nombrosos torrents i per dues rieres, habitualment seques, la funció de les quals és transportar l'aigua del massís de Sant Llorenç del Munt i l'Obac al riu Llobregat, i per aquest corrent fins al mar.

La riera del Palau, que neix al nord del terme, passava per la Rambla d'Ègara mitjançant un col·lector, i després s'unia a la riera de les Arenes. Aquesta riera travessava la ciutat sense canalitzar i formava, a Les Fonts, la riera de Rubí.

La gent coneixia els estralls que es produïen quan baixaven les rieres, però el problema fou que es deixà construir al seu entorn. En l'aiguat del 25 de setembre de 1962, entre les 9 i les 12 de la nit, van caure 225 litres per metre quadrat, dels quals 95 en només 45 minuts, que van provocar la catàstrofe de la riuada.

La nit del 25 de setembre de 1962 l'aigua va fer estralls a Terrassa i altres poblacions del Vallès i del Baix Llobregat. Les rieres que travessen el municipi egarenc es van desbordar i van arrasar tot el que van trobar per davant. Només a Terrassa hi va haver més de 300 morts. A tota la zona afectada, la xifra va ser propera al miler. Les pèrdues materials van ser milionàries: fàbriques senceres van quedar destruïdes i centenars de cases van quedar inhabitable.

La pluja de la muntanya va baixar en forma de riuada per les rieres, essent les més afectades la de les Arenes i la del Palau (l'actual Rambla, un dels principals eixos de la co-capital del Vallès Occidental).

El col·lector de la riera a la Rambla es va quedar petit i l'aigua va seguir el seu traçat natural. Algunes cases es van ensorrar per la força de l'aigua, que arrossegava persones, arbres, vehicles i fins i tot un autobús. Les fàbriques de la Rambla i la seva maquinària van quedar en bona part destrossades. En moltes es feia torn nocturn i es van convertir en la presó sense sortida dels seus treballadors, com també va passar amb l'estació dels Ferrocarrils.

Les vacunacions per evitar epidèmies, la neteja del fang, la solidaritat espanyola i internacional i el dolor van dominar els dies posteriors a la tragèdia, que es manté inesborrable en la memòria col·lectiva egarenca cinquanta anys després.

